

El perfum de Roma

Amadeu Bajona

Reculo fins a meitat dels anys setanta. Per motius de feina vaig haver de viatjar cap la ciutat eterna de Roma. Em trobo a l'aeroport de la **metròpolis**. Estic assegut en una sala de la zona internacional esperant que anunciïn l'embarcament del meu vol. Vaig bé de temps, relaxat i sense cap pressa. A la sala d'espera hi ha una sucursal del "Banco di Roma" i a la guixeta de l'oficina una petita cua de clients esperant el seu torn.

Tot d'una surt per la porta de l'oficina un treballador del banc, que dirigint-se als clients els hi diu textualment: "Siusplau, hi ha algú de vostès que sàpiga anglès i ens pugui ajudar? Doncs hi ha un client d'aquesta nacionalitat amb el qui no ens hi entenem.

" Un dels clients de la cua aixeca el dit i diu en italià: "Jo parlo bé l'anglès pero no penso ajudar-los". Vaig quedar bocabadat i crec que els clients que feien cua també. "I per què no ens vol ajudar?" "Doncs és molt fàcil d'entendre... No pot ser que a la zona internacional de l'aeroport de Roma, el Banco di Roma hi tingui treballant personal que no sap anglès". Excitant! No es cap **broma**. No es una pel·lícula italiana. Es totalment real. No somio pas. Segueixo amb la boca oberta i la **pell freda**.

Inmediatament la gent de la cua es va dividir en dos bàndols; Un defensava els principis "Es un error greu del Banco", mentre que l'altre bàndol argumentava; "Si no els ajudem, tots acabarem perdent els vols". Els motius que plantejaven ambdós bàndols eren de gran qualitat. La gent que passava i s'assabentava del motiu de la discussió s'afegia a la cua i donava, i defensava, també, la seva opinió.

Tanco els ulls i veig aquests italians, que son **fills de italià**, i també nets de romans, discutint en el Senat de l'antiga Roma sobre qualsevol tema amb arguments profunds. La dialèctica com espectacle. Es poden trobar arguments seriosos per cada posició. M'ho apunto. Es l'única vegada a la meua vida que em sap greu que anunciïn el meu vol tant puntualment i no haver sabut com acabava la discussió. Aquesta anècdota m'ha perseguit tota la vida.

Per motius professionals he hagut de conèixer bé tot el que és el món del color i dels colorants, la seva química, les seves propietats..., i també, com a cultura, m'ha interessat la seva història.

A l'antiga Roma el món dels colors era apassionant. Haver viscut l'escena de l'aeroport em va transportar ràpidament a les discussions que tenien lloc en el

Senat de Roma sobre la conveniència, o no, d'autoritzar la utilització de la porpra, que estava prohibida per la Llei Oppia i altres lleis anomenades sumptuàries. Només es Amadeu Bajona Gener 2021 consentia l'ús en certs personatges importants. Les dones van organitzar el primer "escratxe" de la història al reclamar-ne la utilització també per elles i poder donar aquest color vermell tan peculiar i luxós als seus vestits. Els arguments en el Senat eren apassionants; "Les dones seran les úniques a les que els hi impedirem la utilització de la porpra?" Tite Live XXXIV,7, 14

Les dones per la seva banda, a més de fer manifestacions pels carrers, van encerclar les cases dels tribuns que estaven en contra de l'ampliació de l'utilització del colorant. No cal dir qui va guanyar. A vegades **les dones que corren amb els llops** es revelen, es barallen amb ells i els guanyen.

Tot era possible. Jo ho vaig viure en l'improvitzat Senat de l'Aeroport. Les discussions tècniques de validació de colorants avui són més segures per la salut dels consumidors però els hi falta glamour